

det er Ejendommens Forsikringssum + et procentvis Tillæg til denne for Grunden, der ansættes som den skattepligtige Værdi. Og et stort Fremskridt vil det være med Hensyn til Beskatningen, at de ubebyggede Grunde ligeledes vil blive beskattet efter Vurderingen til Ejendomsskyld, hvorom det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Hvidberg) netop ogsaa talte. De beskattes jo nu kun efter en i 1857 fastsat Værdi, der naturligvis i mange Tilfælde er ganske meningsløs efter de nugældende Priser derude. Men der er jo ikke Tale om noget nyt pludseligt Skattepaalæg paa disse ubebyggede Grunde, der hidtil har været saa overordentlig skaansomt behandlede med Hensyn til Skat. Thi det vil jo først ske i Løbet af 40 Aar; først efter 40 Aars Forløb vil de efter procentvis Stigning være naaede op til den fulde Skat efter deres Ejendoms-skyldværdi. I Forbigaaende vil jeg dog henstille; om det vil være nødvendigt at have en saa lang Overgangstid som 40 Aar, eller om det ikke vilde være rettere at blive staaende ved den Overgangstid, der blev fastsat ved Skattelovene af 1903, nemlig 25 Aar.

De frederiksbergske Grundejere havde foruden Ønsket om Skattefikseringen et Ønske om, at der i den saaledes fikserede aarlige Skat maatte ske Fradrag, naar de havde Lejligheder staaende ledige. Det er selvfølgelig, og det maa ganske tiltrædes, at Ministeriet i Overensstemmelse med Kommunalbestyrelsen har siddet dette Ønske overhørig. En saadan Fradragsret strider jo ganske mod Principperne for den faste Ejendomsbeskatning. Landmændene faar ikke Fradrag i deres Hartkornsskat, fordi en Roemark maa pløjes om, eller Hveden et Sted er frosset bort. Det kan have sin Indflydelse paa vedkommendes personlige Skat, paa hans Skat efter Indtægt. Dette Ønske er saaledes ikke blevet opfyldt overfor Grundejerne, og det maa man ganske billige. Derimod har Frederiksbergs Grundejere yderligere et tredje Ønske, og dette har de faaet opfyldt, i hvert Fald, midlertidigt, ved Lovforslagets § 7: Det hedder herom i Bemærkningerne til Lovforslaget: „Grundejerne paa Frederiksberg have fremsat Ønske om, at der samtidig med, at Grundtakstskatterne afløses med et fast Beløb, ligeledes maa blive foretaget en Fiksering af den Afgift, der udredes for Vand til Husbrug” — altsaa Afgiften af Vandhaner i Ejendommens Lejligheder. Jeg maa endnu opholde det høje Ting med et Par enkelte Ord om dette

Punkt. Grundejernes Ønske er som nævnt efterkommet i § 7, der fastslaar, at Kommunalbestyrelsen, den nuværende og de fremtidige, paa Frederiksberg ikke maa forhøje den Betaling, der i Øjeblikket erlægges for Vand, medmindre den for Ministeriet kan dokumentere, at Produktionsudgiften regnet fra dens Størrelse første April næste Aar er steget saa meget, at en Forhøjelse er nødvendig til dette ene, og kun dertil maa Forhøjelsen gaa: at dække den direkte Forhøjelse af Produktionsudgifterne. Jeg vil henlede det formentlig kommende Udvalgs Opmærksomhed paa dette Punkt, som efter min Mening er ret betænkeligt, men som den højtærede Indenrigsminister sikkert ogsaa vil være villig til at forhandle om. Jeg mener, at vi i dette Tilfælde neppe kan sige, som det er sagt om Forslagets Hovedspørgsmaal, at det nu en Gang er Kommunalbestyrelsen, som har ønsket denne Ordning for sin Kommunes Vedkommende og har ønsket den saaledes. Jeg tror nemlig, at vi ved Lovforslagets § 7 er ude paa et fjernere Omraade, der vistnok ligger udenfor, hvor Grænserne for Lovgivningsomraadet hidtil har været draget. Vi befatter os dog ellers ikke med Spørgsmaal om, hvad en Kommune maa beregne sig for Levering af Vand, Gas eller Elektricitet, og det synes mig derfor at være betænkeligt her ved en Lov at sikre Grundejerne Opfyldelsen af et Ønske om, at ingen kommende Kommunalbestyrelse kan gaa hen og forhøje Afgiften af Vand til Husbrug, i alt Fald ikke vedtage en Forhøjelse, der gaar videre end netop til Dækning af Produktionsudgifterne, og som den overfor Ministeriet kan dokumentere ikke vil overskride disse. Dette synes mig naturligt at være en Sag, der angaar Kommunalbestyrelsen og dem, der har valgt den, eller dem, der skal vælge de kommende Kommunalbestyrelser, og som Lovgivningsmagten ikke i et saadant enkelt Tilfælde bør blande sig i. Og saa meget mindre maaske her i dette enkelte Tilfælde, som der netop her er og maa optages en Undtagelsesregel. Selv om vi nemlig vedtager den Bremse, den Bom, som her er ønsket af Grundejerne, saa kan der her komme en, som i dette Tilfælde er stærkere end vi, er stærkere end Lovgivningsmagten, og det er Københavns Kommunalbestyrelse. Thi Frederiksberg har den Overenskomst med København, at Frederiksberg aldrig maa holde lavere Vandafgift end København. Gaar derfor Københavns Kommunalbestyrelse en Dag hen og forhøjer sin Vandafgift, skal Frederiksberg følge med og kan det ogsaa efter Und-